



GREAT PRETENDER

ÍRTA: HIROTAKA

A WIT Studiót lehet szeretni is meg szidni is, mint a szomszédot, mivel tudnak nagyon szépen, de bizony - sok más stúdióval egyetemben - spórolósan is dolgozni. Bevallom, személy szerint örülök, hogy sikerült elszakadni a berögzült középkori stílusú, harcok animéktól (SnK, Vinland Saga), és valami mást adni a közönségnek.

Az SnK a MAPPA-hoz vándorolt, a WIT-hez pedig jött a Netflix, és megszületett a Great Pretender, ami nem fogja megváltani a világot, ugyanakkor kétség sem fér hozzá, hogy tartogat egyediséget, és mindenképp egy üde színfolt lett az isekai fantasyk és egyéb shounen vagy idol animék már-már fulladást okozó tengerében.

A család művészete

Történetünk Tokióban kezdődik, és ezt azért emelem így ki, mert az anime során látogatást teszünk Los Angelesben, Szingapúrban, Shanghaiban és Londonban is.

Edamura Makoto (seiyuu: Kobayashi Chia-ki) tisztességes kemény munkával próbál megélni..... na jó, igazából szélhámos, aki más emberek pénzét csalja ki különféle trükkökkel, legyen az rábeszélés egy haszontalan termékre vagy szimpla zsebtolvajlás.

Remekül űzi az ipart kollégáival, egészen addig, amíg Edamura a saját bőrén nem tapasztalja, milyen, ha őt is átvágják a palánkon. Ráadásul annyira, hogy élete teljesen megváltozik tőle.

Főhősünk az átvert átverővel, Thierry Laurenttel

(seiyuu: Suwabe Junichi) sietve távozni kényszerül Los Angelesbe, ahol máris belevetheti magát egy jóval nagyobb volumenű szélhámosságba, ezúttal több millió dollár a tét. Közben pedig - a Hollywood feliratról fejjel lefelé lógva - kénytelen ráeszmélni, hogy ide vezető útja előre el volt tervezve.

Ezzel az alapszituval, de ennél bővebb tartalommal indít az anime, ami révén egyből megtudhatjuk, mire számíthatunk a továbbiakban. Laurent és szélhámos bandája - kiemelve még Cynthia Moore (seiyuu: Sonozaie Mie) és Abigail Jones (seiyuu: Fujimura Natsumi) karakterét, akikkel természetesen nem barátok, nem szeretők a könnyebb közös munka érdekében - precíz tervvel próbálnak minél több pénzt kicsalni az igazi nagyhalakból: drogkereskedő, olajsejk vagy éppen maga a jakuza. A játék veszélyes, a tét hatalmas, és szereplőink az életüket kockáztatják, de 100 millió dollár, az mégiscsak 100 millió dollár.

Ezen a szinten egy szélhámosnak viszont már mindenhez is érteni kell: fegyvert használni, díszletet építeni, repülőt vezetni stb., a jó színészkedés pedig elengedhetetlen. És ha valami balulsülne el - márpedig így lesz -, akkor is szerepben kell maradni.

Ami az izgalmat adja és le tudja kötni a figyelmünket, az nemcsak az, hogy szurkolhatunk, hogy sikerüljön a pénzlopási színjáték, hanem, hogy mi, nézők sem leszünk beavatva a tervbe, vagy legalábbis nagy részébe... így bizony sokszor mi is átverve érezzük majd magunkat. Figyelni kell



tehát, hogy észrevegyük, mi az, ami megtervezett és mi az, ami már nem, de persze a végén mindenre kapunk magyarázatot.

Ami kicsit árnyalja a képet, hogy az anime fele után azért már több mindenre gyanakodni fogunk, és legyintünk, hogy „áá, ez úgyis csak átverés”. Szóval kiszámíthatóvá válik, de bizonyára a készítőik tisztában voltak ezzel, és feltételezhetően valami sztorit is terveztek az animének. Épp ezért mire az átverések metódusát megszoknánk és tényleg megunnánk, addigra más meglepetésekkel szolgál a sorozat. Mondhatni szintet lép, és egy komplexebb történetet kapunk.

A Great Pretender egyik jó tulajdonsága - legalábbis számomra -, hogy nem akar japán lenni. Egyrészt a cselekmény nagy része nem Japánban játszódik, a karakterei sem japánok Edamurán és haverjain kívül, és nem is viselkednek úgy. Bevallom, nekem halálom, ha egy külföldi karakter japánosan viselkedik.

Ami biztos, hogy az anime alatt egy percre sem fogunk unatkozni, négy különböző színjátékot láthatunk, melyek dúskálnak a fordulatokban, és kellően gyors tempóval haladnak előre. Egyébként bevallom, nekem sokszor jutottak eszembe róla Jackie Chan filmjei, csak harcművészet nélkül.

„A játék veszélyes, a tét hatalmas, és szereplőink az életüket kockáztatják, de 100 millió dollár, az mégiscsak 100 millió dollár.”

A csalók

Már volt szó a karakterekről, de érdemes róluk bővebben írni, mert mindegyik megéri a pénzét, és talán pont ezért alkotnak jó csapatot. Edamura Makotót lehetne nevezni a központi figurának, és akármennyire is része lesz a csapatnak, őt valahogy újra és újra átverik. Szélhámos létére túl nagy az igazságérzete, és mindig képes váratlanul viselkedni. Tud nagyon menő,

de nagyon béna is lenni. Szerencsére ezzel a csapat agya, Laurent is tisztában van, így mintha mindig lenne B terve. Mindenesetre az biztos, hogy sosem fogjuk tudni, mire gondol pontosan. Sunyi figura, tenyérbemászó képpel, nyájas francia stí-

lussal, ugyanakkor nélküle aligha lenne sikeres a csapat.

De a hölgyek is kiveszik a részüket a színjátékokból. Cynthia szereti bevetni bájait, és bár kimondottan csinos, totál hülyét kap, mikor öregnek nézik. Bevallom, meg nem mondtam volna, de már a 40-es éveiben jár. Magabiztos és többnyire nyugodt csaj. De itt van még Abigail, a jóval fiatalabb, igencsak fiús, nyers modorú lány, aki lényegében bármilyen szerepet gond nélkül eljátszik, nem rejt véka alá a véleményét, és sokszor beszél Edamurának a töketlenségéért.

Rajtuk kívül még két idősebb központi tag van: Kudou és Kim Shi-Won, akik igazi veteránok, ők inkább háttérként szerepelnek a csalásoknál, de nélkülözhetetlenek. A további szereplők vagy az átverték és alkalmazottaik, vagy a csaló brigád alkalmi munkásai.

Viszont az anime egyik gyenge pontja is - kiszámíthatóvá válása mellett - a karakterei. Nincs velük különösebb baj, szerethetőek, de kedvenc nem lesz belőlük. Igazából a Great Pretender egé-

szét lehet szeretni: a részegységei külön-külön inkább csak jók, viszont piszok jól működnek így egyben.

Színpadi elemek

Jöjjön a kötelező technikai dolgok kivesésése. Az anime megjelenése szerintem pazar. Na, nem ufotable szintű látványorigára gondolok, hanem annál azért egyszerűbbre, de olyannyira illik a grafikai stílus az animéhez, hogy más dizájnnal nem tudom elképzelni. Olyan, mint egy kristályokkal körberakott Rolex óra a pár ezer forintos Casio-ék mellett.

A Great Pretender színes, de nagyon. Elképesztően sok színt használtak a készítők, és néha már az egész ábrázolásmód karikatúrisztikus, de még pont nem torzul el, ami megint csak jó, mert a nagyhal bűnözővezérek sztereotípiáira épít. Az animáció is a helyén van, és végig megtartja a minőséget is. Egyszóval végre újra azt írhatom, hogy kiváló munkát végzett a WIT.

Az élvezhetőséghez pedig nagyon hozzájárul maga a rendező, Kaburagi Hiro személye, aki a *91 Dayst* és a *Hoozuki*t is rendezte. Remek munkát végzett itt is.

A zenei aláfestés nem egy nagy eresztés, sokszor nincs is a jelenetek alatt, de az opening és ending kárpótol. A nyitány egy jazz szám, vokál nélkül, csak hogy hangulatba hozzon. A zárás meg igazi kuriózum, Freddy Mercury - *The Great Pretender* című száma, a klipben pedig macskák szerepelnek... igen, egy macskás ending, aminek a történetét csak az anime vége felé fogjuk teljesen megérteni.

Aki vevő az akció-vígjátékokra, és olyan animét szeretne nézni, ami kicsit mentes az animés kliséktől, az vágjon bele, szerintem megéri. Komplex sztorira ne számítsunk, de az átverések jól kidolgozottak, és végig ugyanazt a tempót diktálják.



Cím: Great Pretender

Hossz: 23 epizód

Év: 2020

Stúdió: WIT Stúdió

Műfaj: akció, kaland, rejtély, vígjáték, pszichológia

Értékelés:

MAL: 8,40 / ANN: 7,48 / Anidb: 7,55

AnimeGun adatlap